

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

BROMES DE L' IGNORANCIA.

Despuys-ahí, *Dijous Llardé*, L'IGNORANCIA s'axecá més dematí amb so bull de desfressarsè, perque ja feya molts de dies que duya es cap calent, y volia sortí á n'es carré á doná quatre bromes. Ben mirat no li está malament á L'IGNORANCIA doná una broma à n'es derrés dies, quant sa sabiduría mos ne dona qualcuna à tot temps. Ademés s'atlòta es una fadrina veyarda que no perd cala de divertirsè, y que lo mateix va à un entèro que à unes nòsses; y per tení motiu d'aná à prendre cènra sis dies després, passá tot lo dematí cercant y arreglantsè es desfrès.

No havia de comprá careta, perque per taparsè sa cara L'IGNORANCIA no ha de mesté tafetans ni caps d'animals; li basta posarsè sèria, un front de cera verge, un nás de lo mateix, y encamellarshi unes uyeres verdes. Qualcú pensarà que à una famella no li están bé unes uyeres; però ha de tení en conta que L'IGNORANCIA es una d'aquelles famelles que vòlen prendre carrera.

Quant ja tenia sa cara adesada de manera que no la conexian, no sabia quin desfrès posarsè y tot era demanarnos parè. Jò li deya que se vestís de pagesa, però no conservava més que es gipó de sa mare.

Un ignorant li aconsejaya que se desfressás d'España, però estava massa prima per doná mamá à tothòm que ni demanaria, ni trobavam més lleó qu'aquell que guarda una casa des Born menjantsè una pauma, y no 'l podriam passetjá sense morral, perque mossega. Jò la vatx trèure de s'apuro diguentlihi:

—Desenganet, t'has de desfressá d'hòmo, tan mateix ests xòrca.

—¿Y de quina casta d'hòmo?

—D'hòmo de bé.

—No vuy dí axò, sino de quina classe de sa societat?

—De persona decent, perque no 't conegan tant.

Li posàrem uns calsons de daus, un

frach d'un que va essè Retgidó; una corbata ampla, d'un que la se comprá per fé un discurs, y un capell blanch que li passava fins à ses oreyes. Tot li plorava demunt, però sortí ben satisfèta amb una caña d'indies, de pom d'òr. Caminava p'es carré un pòch orada de veureu tot verd, per mor de ses uyeres.

Totduna que sortí à ses Copiñes, un señó, des qu'estavan aturats allá, li va dí:

—Adios, *prima*.

Y ella li contestá:

—Adios, cosí.

—Ascolta, aturet.....

Però ella..... cametes amigues p'es carré des Llums, sense girarsè à mirá enrera.

Quant devallá per s'altra banda, y va veure que à La Sala no havian trèt es retratos d'ets ávis: va dí:

—Avuy no es aquí sa fésta.

En es carré d'Odon Colom va volè contá ses sastreries, però no heu pogué fé p'es susto que va prendre quant va veure dues mòstres de militars amb una caròta molt llétja.

Devant una de ses botigues de calsons y guardapits hey havia dos señós que parlavan: un amb unes tisores gròsses en sa má; que seria sastre, y s'altre amb papés devall xèlla, que seria agent ò procuradó; y aturaren L'IGNORANCIA estirantli es faldons de sa casaca. Es de ses tisores li va dí:

—Ascolt: ¿vòl que li retay es faldons, que los dú massa llarchs?

—Que 'm donará ets escapolons?

—¡Foy! no señó.

—Ydò, gracias.

—Perdon, (deya es des papés); 'par que 'l conega jò à vostè.

—Ja 's fácil.

—Vostè que no es un que va vení à ca-mèua à parlarmè d'un plét qu'havia de dú.

—M'ha errat.

—Ydò li assembla molt.

—Ja 'u crech.

—De totes maneres, si qualche dia ha de mesté un hòmo hò.....

—Si acás vendria à cercá es mèstre.

Y s'espolsá p'es carré de Sant Mi-

quèl, prengué sa Còsta de sa Pols, y entrá dins La Rambla, ahont encara hey havia pòca gent, perque era dejorn. A n'es cap d'allá, s'abeuradó, que brollava, estava també desfressat, de fònt monumental. L'IGNORANCIA va beure un bòn tir d'aygo, aficanthi es béch, y girá en redó.

Ella volia doná broma à tothòm, però com no té molta d'eyma, no sabia més que dí à casi tots es qui trobava:

—¡Te conozco!

Los donava una aferrada p'es còll y seguia envant, pensant que se devertia.

Passá per devant *nuestro lindo Coliseo*, y no s'aturá fins que va essè à sa fònt de ses Tortugues. Allá se va assèura, per descansá un pòch, à n'es banch des municipal y se quedá dormida, encara no havia escaufat sa pedra.

Quant feya es xubèch va somiá que sa rata piñada de sa fònt se posá à lletgi L'IGNORANCIA, y que ses tortugues, escarrufades de s'ortografia, arrancaren de corre trabucant sa pirámide; que llavò arribáren *El Diario de Palma*, *El Isleño*, *La Opinion*, *El Demócrata*, *El Comercio* y *El Boletín Oficial*, y quedáren estorats de veure s'obelisch capgirat y que ses tortugues ja no hey eran, y cadascú hey digué sa séua, parlant d'aquesta manera:

El Diario.—*Nos ha sorprendido bastante la desaparicion de las tortugas del Borne que será obra de los enemigos del Ayuntamiento.*

El Isleño.—*Este accidente lamentable está relacionado con la canalizacion de las aguas: publicaremos un extenso trabajo sobre este punto de nuestros intereses materiales.*

El Ancora.—*La piqueta demoledora ha destruido uno de nuestros mejores monumentos: la desamortizacion ha alcanzado á las tortugas: en todo esto se vé la mano oculta de los massones.*

La Opinion.—*Restablecidos los frailes, naturalmente los cartujos se han comido las tortugas: ¡no van á dejar un anfibio!*

El Demócrata.—*Se dice que vuelve á salir es drach de na Coca, y se cree que él ha devorado las tortugas.*

El Boletín Oficial.—*Por este primer edicto se cita llama y emplaza á las tortugas para que se presenten en el término de 30 días, etc.*

El Comercio.—*Tranquillícense ustedes: los Docks han alquilado las tortugas para el acarreo del material de construcción de sus almacenes.*

El Diario.—*No se me había ocurrido este pingüe arbitrio municipal.*

El Boletín Oficial.—*Por este segundo edicto.....*

Todos.—*Hombre, cálllese V., que ya han parecido.*

L'IGNORANCIA se despertá, y quant va veure que ses tortugues y es rat penat estavan à n'es séu llòch y no eran fuytes, tota contenta rentá ses uyeres à sa pica, y s'en torná à ca-séua satisféta d'havé donat en somnis aquesta broma à n'es séus companys de sa prensa.

NEMO.

ES DIJOUS LLARDÉ.

'Vuy es un gran dia
Per berená bé.
¡Viva l'alegría
Des Dijous Llardé!

Tonina estimada,
Es sòl ja's sortit;
Vòlta sa flassada
Saltarem des llit,
Qu'es budells desitjan
Bònes berenades.
¿Quantes ensaymades
Ahí vares fé?
¡Viva l'alegría
Des Dijous Llardé!

Una per mí'm basta
Si gròssa l'hem duys
D'aquelles de pasta
Qu'es sòl desté'n fuyt;
Y entre es fuyt s'hi tròba
Sahim y mantega.
Duyslem qu'una vega
Ben rica en faré.
¡Viva l'alegría
Des Dijous Llardé!

Barques à balquena
Ne surtan des forn.
Sa Plassa ben plena
N'estava dejorn.
Totes en fileres,
Totes ensucrades,
Plenes de tayades
De pòrch sagoné.
¡Viva l'alegría
Des Dijous Llardé!

N'hi ha de petitetes
Que fan petit sò;
N'hi ha de tres pessetes
N'hi ha d'un duret d'òr:
N'hi ha de gròsses, gròsses,
Fétes amb un mòtlo

Que ténen de ròtlo
Mitja cana bé.
¡Viva l'alegría
Des Dijous Llardé!

¿Qui puja s'escala?...
Es forné; segú.....
Ja entra per sa sala;
Ses nòstres mes dú.
Vat' aquí sa méua
Blanca còm sa lluna.
Donaulem totduna
La me menjaré.
¡Viva l'alegría
Des Dijous Llardé!

Donaulem depressa
Posaula à su aquí.
D'examen n'es pessa
Des forné més fi.
Bòn coló, bòn trajo,
Redona figura:
Ni es fluxa ni es dura;
Rica cròsta té.
¡Viva l'alegría
Des Dijous Llardé!

Plè está de tayades
Son cuyro ensucrat.
Son de sobrassades
Y carabassat.
¡Ay! de cabeyt d'àngel
També está farcida.
¡Tonina garrida
Que bé les sabs fé!
¡Viva l'alegría
Des Dijous Llardé!

PEP D' AUBEÑA.

UN BON SERMÓ.

Una vegada un señó de Ciutat va arribá à un llogaret es derré dissapte de Carnal, y va aná à pará à cas Vicari perque no hey havia hostel ni fonda.

Es Vicari aquell era un pòch curt de gambals, y el vá trobá tot aturullat perque l'ondemá havia de comensá coranta-hòres des derrés dies còm à la Sèu, y éll havia de predicá.

—Còm aquest sermó no pòt essé de cap Sant, no sé que ténch de dí; (deya à n'es señó quant sopavan.)

—Y jò si, que sé que diria, (va dí es señó.)

—¿Y que diria?

—Sap que ferém; en havé sopat jò li faré es sermó aquí mateix. Vostè l'ascollará y demá encara s'en recordará de tot lo que li diré.

—Ja m'agrada. Vamos. Ja'm sopat. Pòt comensá en volé.

—Devòt auditori, (vá dí es señó fènt còm un que predica.) ¿Sabeu perque son aquestes coranta-hòres? Son perque nòstro Señó don enteniment à ses mares d'aquestes atlòtes que van de balls tots es derrés dies.

Y vòltros mares me direu: «Meèm; ell hem de fé qualque còsa per casarlés. Si

les tenim estojades dins canòstra es fadrins no les veurán y se quedarán per ties!»

¡Ay y que pòch conexeu sa vòstra conveniència! ¡Y que errades qu'anau! Si no conexeu el mon, jò ara el vos vuy mostrá perque obrigueu ets uys.

¿Que voleu per sa vòstra fya? ¿Un balladó, un jove que no més pens en remaná ses cames ò en desfressarsé? El pòreu tení totduna. Duyslès à n'es balls que allá'ls hi trobareu à tots y n'enguinxareu qualqun.

¿Voleu un que sia beato y escuses d'aná à l'Iglesia no fassa feyna ni jornal? Feyslès beates y que tot lo dia s'estigan rapant altás y l'agafarán quant manco hey pensarán.

¿Voleu un passatjadó que vaja sempre endoyant de Son Mèllo à Son Catèllo? Feys passetjá ses vòstres fies y prest el tendreu.

Ara si vòltros cercau un jove de ca-séua, que no pensi en Casinos ni amb altre còsa més qu'amb está amb sa dòna y ets infants y en fé feyna à n'es séu ram; guardau també ses atlòtes dins ca-vòstra y que no pensin en balls ni amb altra còsa més qu'amb filá y cosí, qu'allá les anirán à cercá ets hòmos que son de ca-séua y que es casan per está amb sa dòna y en sa séua familia.

Seguint aquest fil va allargá sa processó des sermó, y l'ondemá es Vicari va dexá caure de dalt sa tròna un discurs tan hò que tothòm feya capadetes y quant la gent sortia de l'ofici, deya:

—Aquest pich es Vicari mos ha afinat es viu.

—Y es sa pura veritat lo qu'ha dit. ¿No's vé Madò Ayna?

—Tant vé que jò que no hey veyá clá amb aquest assunto, ara comprench molts de casaments que no comprenia y sé perque no es son casadas ses fies de l'amo En Tòfol, quant s'han acomodades de lo més bé ses d'es séu garriqué, à pesá d'essé tan pòbres.

—Ydò, preniu llum...

—Ja n'he prè es qui'm basta. Ja veureu còm ses méues fies han acabat d'aná de balls y frèsses, per trobá es partit que més los convé.

PEP D' AUBEÑA.

AYGO.

Aygo avuy, aygo demá,
Aygo de dia, aygo es vespre,
Dematí y de capvespre.
Digaumè: ¿Fins quant plourá?
La Ciutat comensa à está
Tota plena de bassidòs
Hòmos, dònes, véys y atlòs
Graponetjan p'es carrés.
¡Si dura uns quants dies més,
Anam à torná grandòs!

P.

XEREMIADES.

Segons diuen s'ha declarat oficialment com a Monument Nacional es convent de Sant Francesch de Palma.

Moltes gestions y molts d'esfòrsos haurá costat aquesta victòria. Si se torban un hivèrn més a lograrla de poca cosa hauria servit respecte es Claustre, pues tan envant se troba se séua vida o malaltia mortal, que manco costaria sa reconstrucció que sa restauració.

Suposam qu'amb aquesta declaració hey va compresa s'Iglesia gran y tot qu'es sa més tudada y capgirada entre ses Iglesias gòtiques de quantes en romanen a Mallorca.

De totes maneres mos alegrem de que en cas de casos es claustre de Sant Francesch muyre al ménos amb tots es sagraments y que després de mòrt romanga embalsamat.

Es nou Governadó de Provincia va arribá dilluns passat.

L'IGNORANCIA el saluda de bon cor, y li diu que pot dispòndre de ses séues petites columnes per ajudarli a fé es bé des país qu'es s'intenció que l'ha duyt en mitx de nòltros.

Agrahim molt a *La Veu del Monserat* es bon concèpte que li merexem y es cas que fa de sa nostra IGNORANCIA, copiant xeremiades y cuentos que son aplicables a ses terres qu'hey ha fora Mallorca, y donant a conexas es nòstro petit setmanari a sos subscriptós, lo cual mos honra.

Donam també les gracies a *La Protectora* per lo atenta qu'ha estat amb nòltros enviantnos entrades p'es séus concorreguts balls, y li desitjam vida y salut per poderné doná molts de bons y que mos hi puga torná convidá.

S'aygo que corria s'altre dia p'es Pés de sa Paya fogint d'aquella font pública qu'allá hey la, demostrava a tothòm moltes còses.

1.ª Qu'ets hortolans no'n volen pús perque los basta y sobra sa del Cèl.

2.ª Que sa síquia, ara que no'n volen, ella en té per doná en gran; a s'enrevés de s'estiu passat que tanta ni'n demanavan y ella la dexava caure com a gotes de misericòrdia.

3.ª Que s'Ajuntament quant la tira tampòch ne vol, perque suposam que ja té totes ses fonts plenes, inclús sa nova des *Pòrticos* de Sant Domingo.

4.ª Que si aquest gran depòsit en llòch de ferlo devant ca'n Estades l'haguessen fét devant *Itria* ara podria es-

tojarhi molta d'aygo que s'estiu que vé no mos faria gens de nòsa.

5.ª Que convé que tots es qui han d'escriure *Memòries* per veure de despenjá aquells duros depositats per fé aygo, prengan nòta de lo que está passant.

Bon piñol varem ensatá amb lo des Cementèris. Ara mos trobam en que aquells mòrts que tenian es ventre plé d'ordi o de paya d'ordi qu'es lo matex, mos han acusat qu'es Cementèri de Costitx ni se tanca ni té depòsit ni té res, qu'allò es un corral de bòus com solen dí.

Per amor de Déu, vòltros que teniu esment a n'es Cementèris, pensau que dimecres qui vé vos dirán que sou pols y pols heu de torná. Reflexionau que allò es canòstra y tots hey tenim sa pell y que demá mateix mos hi podem dú, sense ferné contes; y feys lo qu'ha fét totduna s'autoritat de Sineu que l'ha fét fé nèt y arreglá; y ara hey pòren aná forastés a veure un Cementèri curiós y ben posat. Es pòble de Sineu s'ha portat com un hòmo y mereix alabanses de tothòm.

Es cap y a la fi dona pròves de vida es *Círculo Mallorquí*. Tots ja sabem que éll sol fé bé lo que fá, per axò desd'ara assegurariam qu'es ball que donará es dia darré d'aquest mes será tant lluhit com es que doná dimecres passat.

Agrahim a n'es séu digne President y a tota sa Societat que compòn es *Círculo* s'atenció de convidarmoshi.

Pareix que s'ha adoptat per algunes que van de balls, un *traje*, que representa sa virtut personificada, y encara que per ses que'l se pòsan es un verdadé desfrés; nòltros les advertim que si volen fé planta y seguí donant bromes sense essé conegudes, basta estodiá y posá en práctica lo que correspòn a una atlòta de ca-séua y ningú les conexas.

SA RIERA x

Sa Riera, sa Riera,
Sa Riera vé,
Quant cént basses d'aygo bruta
Umplan es carrés.

Y redòla carregada
De terres y fems,
Qu'es pagesos hey tiráren
Dins es séu torrent.

Sa Riera, sa Riera,
Corre cap es pòrt
Y ses barques totes nédan
Dins un bròu de llòt.

COVERBOS.

—Ses dònnes, (deya una señora), tenim carta blanca dins un ball de máscara per dí tot quant mos don gust y gana, però vòltros ests hòmos, nó.

—¿Y per quin motiu? (demaná es séu marit.)

—Ja'u sentirás es primé dia de Corema en aná a prendre cendra com te dirán: «*Memento hòmo.*» ¿Has sentit may que diguesen: «*Memento dòna?*»

Un pagès havia perdut una trutja y enviá dos atlòts que tenia a cercarla per dins un bòsch gran un dia de molta néu. Un d'aquells atlòts prometé una missa a ses ànimes si la trobávan, y cadascú partí per son vent.

Succehi que s'altra que parlava tratvat guipá sa trutja y abans d'agafarla va cridá a s'altre, y li digué:

—¡Oh Mitèi! ¡Qu'hat pomet una mita a tes àmines si la tobavam?

—Sí, (respongué s'altra.)

—Ydò, detpometetla que jò ja vetx ta tutja.

Un any p'es derrés dies, un'atlòta se desfressá d'hòmo, però de tal manera qu'ella se creya que ningú la conexas.

Aná de visita, y may parlava; y tanques impertinències li varen fé perque parlás, qu'es cap y a la fi l'anomenáren p'es séu nòm; y ella tota empagahida digué llevantsé sa careta:

—Si... ¡ja'u crech!... M'heu coneguda perque no he pensat a taparmé es forats de ses oreyes.

Dins es salon de descans d'un ball de máscaras:

—¡Ola! ¡Tú per aquí!

—Ja'u veus, máscara.

—¿Y no estás empagahit?

—¿Perque?

—Perqu'ets hòmos casats no hey ténen cap feyna; jò he trobat es méu y l'he enviat a dormí.

Axò era un estudiant pagès que'n temps de punt un vespre quant estavan per menjarsé amb son pare y sa mare tres òus estrellats, va dí:

—¡Veys, mumpare, si he après molt jò! Ara vos faré veure que tres son cinch.

—Veem com heu farás.

—Veys; si de tres ne llevam dos y los hi afegim serán cinch.

—Ydò bé, (exclamá son pare,) jò y ta mare mos menjarem aquests tres y tú te menjarás aquells dos.

Alerta, estudiant que vos ne voleu riure de sa gent qu'es negre los emba-

rassa per lletgi, no sia cosa que vos tongan.

*
**

Dava una màscara una broma molt pesada à un anglés, y de tal manera s'hi enfadà éll perque no l'entenia, que tot cremat li fugí, quedant sa màscara vencedora d'aquella guerrera broma.

Dues amigues séues estavan embabayades de veure qu'havia vensut à un anglés, quant sabian que no era dona de lletres; y li demanàren com les s'arreglava.

—¿Y axò no sabeu?

—¿Com?... ¿y ahont has après s'inglés?

—¿Y s'inglés no sabeu parlar? Ydò jò vos n'ensenaré. *Weri-quèl*, vòl dí Mi-quèl; *Werigut*, vòl dí llaut; y tot lo demés com nòltros.

*
**

Axò eran dos pagesos y un mostrava à s'altra un parey de porchs grassos, y li deya:

—Mira qu'han aumentat molt de pòch ensà: van igualenchs, igualenchs, à jò me pareix que seràn matadós, à la *una*.

—¿A la *una*! (respongué s'altre,) ni à hora de vespres.

EPIGRAMAS.

Petit, petit, y dols, dols,

A na Bèt digué sa mare:

—¿Perquè sempre dús sa cara, Beleta, plena de pols?

—Axò son uns grans mistèris

Que s'explican en llai:

Quant prenim cènra.....—¿Sí, sí!

In pulverem reverteris.

Va caure En Miquèl Llantia

En tèrra, ben allargat;

Quant l'haguéran axecat:

—Les gracies vos donaria,

(Digué), si no estás assustat.

Un dia En Geròni Serra

Preguntava à n' En Pèp Bèll:

—¿Ahont he de penjà es capell?

—Re-llissa, penja 'l en tèrra.

L'amo En Pèp de Porto-Pí

No es sabia dá rahó

Que de porch menjás potó,

Allò, sense agradarli.

Y un més viu qu'una centella

Quant l'amo En Pèp va senti,

Riguent, riguent, li va dí:

—Però, hòmo, si es porcella.

JORDI DES RECÓ.

A un' atlòta mostatxuda,

Una xarrayna va dí:

—¿Perquè no devem tení

Nòltros sa cara peluda?

—Axò es hò d'endeviná
Y Déu heu posá molt bé;
¿Y qui seria es barbé
Que mos gosás afeytá?

XIM ALEY.

Es sereno Toni Creu
A n'es Batle deya un dia:
—Que vegi si hem pagaria
Ses nou mesades qu'hem deu.
—Toniet, ¡quina l'has dita!
Ell serà molt mal de fó;
Per axò, ¿sabs que 't convé?
Fé partit amb Santa Rita.

RAMONS.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 22 Fabrè de 1881.

FRUYTA DEL TEMPS.

No hey ha poblet de Mallorca que no fassa es derrés dies d'una manera més ò ménos sauvatge. Ses ortigues y es serro encès y es segó y un pòch de pica, pica, sòlen fé es gasto.

P'es carrés de Ciutat, ja 's'altra cosa. Nins y jovenòts desfressats qu'arman bogiòt y algaravia, y qualque esquitada d'aygo.

A Barcelona fins al present la cosa va quieta. Es fòch está colgat ò còva dins es Teatros y Casinos, que fa molt de temps comensàren es balls de màscara.

De s'altra casta de balls n'hi ha tot l'any, dos ò tres cada diumenge decapvespre. Hey sòlen aná ses criades perque es pèrns no es roveyan.

Axí es que no ténen que cercá na María per sa cuyna sino dins sa rotlada.

Deya una d'elles qu'es balls sense careta parexan balls à mitjes.

Es tan hò axò de parexa lo que no som, encara que sia per pòch temps, que tròb que tenia rahó.

Ets aficionats à desfressos pòren triá tot arreu, per ahontsevuya llògan vestits de totes castes y vènen caretes y caròtes, mitjes cares y quarts de cara, nassos de totes mides y totes formes, cabayeres de tots colós; es dí, tot es reyna animal comensant per s'hòmo y seguint per sa monèya en avall.

Ets aficionats à n'es balls no pòden triá tant. N'hi ha que no tots hey ténen ampriu perque son de sociadats particulás. Pòren aná, però, à n'es públich (s'entén pagant.)

Ara pareix que se tracta de fernè un de nins que no passin de deu anys y que serà cosa de lujo. Al ménos aquests infants en essé grans podrán dí que de petits ja los aficàren dins un hò ball son pare ò sa mare.

Però s'esència des derrés dies no son es balls sino es desfressats que corren per ses plasses y carrés amb qualque tròna qu'abans d'está trònada ja havia fèit més reverències que bufetades no reb ara.

Diuen qu'ans passats fèren aquí carnivals molt lluhits y de gust. He lletgit que 'n aquest s'han gastat ja un milená de duros p'es que ténen en projecta de fé.

Ha de representá ses quatre parts del mon supòs amb totes ses castes d'hòmos.

Llavò si que podrém dí que tot lo mon es una farsa y que ja fa ses derreres.

Servidor séu,

UN ESTUDIANT DOBLEGAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*De conseys no sies fart.*

SEMBLANSES.—1. *En que té celeta.*
2. *En que té guya.*
3. *En que té pinòls.*
4. *En que sua.*

TRIÀNGUL.....—*Milán-Mila-Mil-Mi-M.*

PROBLEMA.....—11

1

12

FUGA.....—*Qui dies passa, anys empeñy.*
ENDEVINAYA...—*Aquest qu'amb tant de salero
Se passetja per Ciutat
Cantant, si no vaix errat,
Li sòlen di un Sereno.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Es qui va trobá deu duros dins sa tròna d'un Batle y los fé passá per sa màniga d'un Retgidó.*

Sis:—*Un Zulú Rispadó.*

Cinch:—*Metirrotxini.*

Dues:—*Xim Cera.*

Y una no més:—*Sen Perins.*

GEROGLIFICH.

DI *uou* : : : *1e* Corpus Christi

e

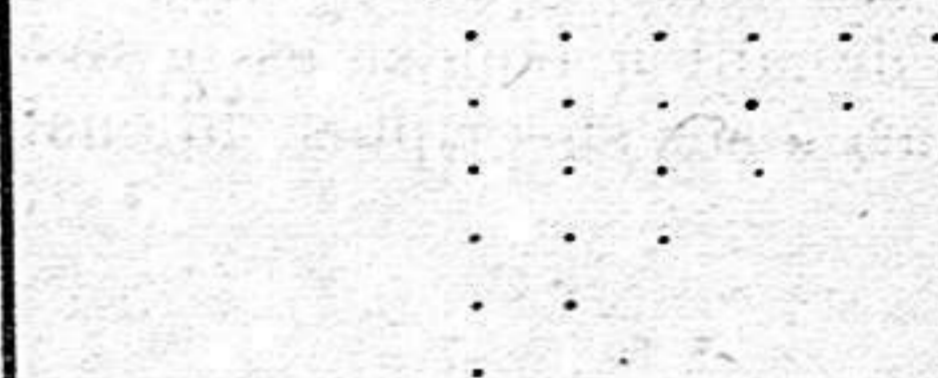
MAPA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un jay à una espiga?
2. ¿Y es *Dijòs Llardé* à n'es Divèndres Sant?
3. ¿Y un diari à una diligència?
4. ¿Y un coní à un amatló?

JARDIN CHUMBAL.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, una vila; sa 2.ª, lo que tòca un jornalé; sa 3.ª, lo que fas jò devegades; sa 4.ª, lo que fa un seño; sa 5.ª, lo que tú y jò tenim, y sa 6.ª, un número romá.

P.

CAVILACIÓ.

INCA.

Compòndre amb aquestes lletres es nòm[des] primè *pòlissa* qu'hey hagut en el mon.

NOMAR.

FUGA DE CONSONANTS.

A.E.A.E.O.O.O.A.

JORDI DES RECÓ.

ENDEVINAYA.

Com més ciència y lletres prenh
Més acomodad estich.
Y jò la trèch de ca-mèua
Solament per ferme rich.

H.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

26 FABRÈ DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.